

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. március 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.1862/2014/40. számú ítéletét az I. r. vádlottra vonatkozóan megváltoztatja azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottra helybenhagyja azzal, hogy a II. r. vádlott lakcíme 1/a. szám.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2016. június 21. napján kihirdetett 14.B.1862/2014/40. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett emberrablás büntetében [Btk. 190. § (1) bekezdés b) pont], kifosztás büntetében [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont], továbbá 2 rendbeli lopás büntetében, melyet egy esetben bűnsegédként követett el [Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés bb) pont, (3) bekezdés b) pont].

Ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról, továbbá elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. június 19. napján jogerőre emelkedett 1.B.33.306/2006/48. számú ítéletével csalás büntette miatt kiszabott 1 év 6 hónap, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását is.

A II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett emberrablás büntetében [Btk. 190. § (1) bekezdés b) pont] állapította meg.

Ezért őt a bíróság 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott tekintetében is rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról akként, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Vele szemben is elrendelte a Fővárosi Bíróság 2010. március 24. napján jogerőre emelkedett 14.Fk.526/2008/31. számú ítéletével kiszabott 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását is.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte a vádlottakat külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosításért, míg az I. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a II. r. vádlott és védője pedig felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A II. r. vádlott védője a fellebbezést írásban is részletesen megindokolta.

A fellebbezésben a II. r. vádlott felmentését indítványozta elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában.

A védő érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytelen mérlegelés eredményeként állapította meg, hogy a II. r. vádlott az emberrablás büntettét társtettesként elkövette, és azt is, hogy ezt a megállapítást bizonyítékok támasztják alá. A védő álláspontja szerint az emberrablásban társtettesként történő büntetőjogi felelősség megállapíthatósága elsődlegesen azon múlik, hogy megállapítható-e a II. r. vádlott vonatkozásában, hogy szándékegységben cselekedett az I. r. vádlottal. A védő álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a szándékegység a II. r. és az I. r. vádlott között nem állapítható meg, mivel azt semmiféle bizonyíték nem támasztja alá. A védő érvelése szerint egyáltalán nem állapítható meg, hogy az I. r. vádlott és a II. r. vádlott bármiben megállapodott volna arra vonatkozóan, hogy a III. számú sértett ittas állapotát kihasználva, őt taxival addig fuvarozzák, ameddig meghatározott fuvardíjat nem fizet ki, és csak ezt követően bocsátják őt szabadon.

A védő álláspontja szerint kizárólag az bizonyítható, hogy az I. r. vádlott taxit próbált szerezni az erősen ittas III. számú sértett elszállítása végett, ezért hívta oda a II. r. vádlottat.

Hangsúlyozta a védő azt is, hogy a II. r. vádlott bizonyíthatóan semmit nem tudott arról, hogy az I. r. vádlott esetleg kapcsolatban állt már korábban a III. számú sértettel és arról sem, hogy közöttük esetleg már korábban az este folyamán zajlott e bármiféle beszélgetés, vagy született e közöttük valamiféle megállapodás, illetve arra vonatkozóan sem, hogy a közöttük esetleg korábban lefolytatott beszélgetés milyen tartalommal bírt.

Nyomatékosan kiemelte a védő, hogy amikor a II. r. vádlott a szórakozóhelyre ért, addigra már az I. r. vádlott megkísérelte egyedül kivinni III. sz. sértettet, azonban ez a cselekedete nem járt sikerrel. Ebből következően természetesnek kell tekinteni, hogy a II. r. vádlott a szórakozóhelyre érkezését követően segítséget nyújtott az I. r. vádlottnak abban, hogy a III. számú sértettet a taxihoz kikísérjék. Egyértelműen rögzíthető a védő álláspontja szerint az is, hogy ez alatt az időszak alatt, amíg a sértettet kitámogatták a taxihoz, bizonyíthatóan semmiféle megállapodás az I. r. és a II. r. vádlott között nem született.

A védő érvelése szerint egyáltalán nem tudhatta a II. r. vádlott azt sem, hogy a III. számú sértett esetleg nem testi-lelki jóbarátja-e az I. r. vádlottnak.

A védő álláspontja szerint hibát követett el az elsőfokú bíróság, amikor a tanúk meghallgatása során nem próbálta tisztázni, hogy a III. számú sértett szórakozóhelyről való kikísérésével kapcsolatosan elhangzott többes számú kijelentések valójában azt jelentették-e, hogy mindkét vádlott részt vett a sértett kivezetésében, vagy csak szófordulatként használták a többes számot a tanúk. Ezzel kapcsolatban a védő hangsúlyozta, hogy kizárólag a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folytatott eljárás során fordított figyelmet az elsőfokú bíróság arra, hogy a tanúktól az egyes-, illetve a többes számra vonatkozó nyilatkozataik tényleges tartalmát pontosítsa. Ezzel kapcsolatban utalt a védő arra, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság eljárása során végeredményben tisztázható volt, hogy a többes számú kijelentések lényegében csak az I. r. vádlottra vonatkoznak.

Ehhez kapcsolódóan kifogásolta a védő azt is, hogy az elsőfokú bíróság a VII. számú tanú vallomásából is az I. r. és a II. r. vádlott között fennálló szándékegységre utalt. A tanú ugyanis megkérdezte a magatehetetlen III. számú sértettet támogató vádlottaktól, hogy hogyan hívják, ám álláspontja szerint a vádlottak válaszából - T - semmiféle, a II. r. vádlott terhére szóló következtetés levonására nincs mód, hiszen nem kizárható, hogy az I. r. vádlott ezen a keresztnéven szólította meg korábban a sértettet, így a II. r. vádlottnak ezt a keresztnévet is volt módja hallani.

A védelem álláspontja szerint a II. r. vádlott következetes tagadásával szemben az állításait egyértelműen cáfoló bizonyítékok feltárására nem került sor.

Ezzel szemben megállapítható, hogy a III. számú sértett valamennyi meghallgatása alkalmával lényegében ellentmondásosan nyilatkozott, melynek során először visszavonta a korábbi - a vele szemben alkalmazott erőszakra vonatkozó - nyilatkozatait, majd azok egy részét ismét fenntartotta.

A védő álláspontja szerint ilyen bizonytalan és ingatag vallomás alapján a II. r. vádlott terhére a büntetőjogi felelősséget eredményező tényállást megállapítani nem lehet, annál is inkább, mert a III. számú sértett a II. r. vádlott vonatkozásában semmiféle konkrét magatartás tanúsításáról nem tett említést

Külön kiemelte a védő, hogy a sértett a Pesti Központi Kerületi Bíróságon, majd pedig a Fővárosi Törvényszéken történt meghallgatásakor sem az őt ért tényleges fizikai bántalmazás tényére, sem a vele szemben a taxiban elhangzott fenyegetésekre, sem arra a követelésre vonatkozóan, mely szerint addig, amíg nem fizeti a viteldíjat, addig a taxi gépkocsit nem hagyhatja el, következetes vallomást nem tett, sőt az állapítható meg, hogy a Fővárosi Törvényszéken a fizikai bántalmazásra vonatkozóan korábban többször tett és fenntartott vallomásait is visszavonta.

A III. számú sértett kizárólag azt tartotta fenn, hogy az a személy „foglalkozott” vele a taxiban, aki hátul mellette ült, többször megszorongatta a kezét, illetve, hogy mindkét vádlott fenyegette azzal, hogy megverik illetve hogy baj lesz, ha nem fizeti ki a viteldíjat.

Nyomatékosan utalt a védő arra is, hogy a II. r. vádlottnak egyébként sem állt érdekében semmiféle kétes történetbe vagy ügyletbe belekeveredni, hiszen tudta, hogy feltételes szabadság hatálya alatt áll, így nem feltételezhető, hogy egy számára egyébként ismeretlen és bizonytalan egzisztenciájú személy (sértett) sérelmére olyan cselekményt kövessen el, amely a számára lényegében anyagi hasznot nem jelent, ugyanakkor a feltételes kedvezményét veszélyezteti, hisz a személye azonnal és tétség nélkül beazonosítható a hatóságok számára

Kiemelte a II. r. vádlott védője azt is, hogy bizonyos kérdésekben az I. r. és a II. r. vádlott nem nyilatkozott azonos tartalommal, hiszen míg a II. r. vádlott maga elismerte, hogy ő korábban már több alkalommal fuvarozta az I. r. vádlottat és annak társaságát, addig az I. r. vádlott csak egyetlen egy ilyen alkalomról tett említést.

A védő sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő tevékenysége során a vádlottak részben önmagukkal, részben egymással ellentétben álló nyilatkozatait a szavahihetőségük terhére értékelte, ugyanakkor a lényeges kérdésekben is ellentmondásos vallomást tett sértett vonatkozásában ez a magatartás értékelés nélkül maradt, sőt a tényállás lényegében a 3. vádpont vonatkozásába a sértetti előadás alapján lett megállapítva.

A védő álláspontja szerint a III. számú sértett vallomásai három jól elkülöníthető szakaszra oszthatók.

Az első szakaszba közvetlen az események után tett nyilatkozatai tartoznak, melyekkel kapcsolatban megállapítható, hogy a sértett meglehetősen jól emlékezett a történetekre, melyet a rendőri jelentések

is pontosan rögzítettek. Figyelemre méltónak tartotta a védő ezzel kapcsolatosan azt a rendőri jelentésben rögzített tényt, mely szerint a rendőrség kiérkezésekor a sértett és az elkövetői kör egymással kedélyesen beszélgetett, közöttük semmiféle feszültség nem volt észlelhető.

A sértett ezen túlmenően határozottan azt nyilatkozta a kiérkező rendőröknek, hogy őt a vádlottak nem ütötték meg, nem csavarták a kezét és nem volt semmiféle feltétele annak, hogy a taxit szabadon elhagyja.

Ezeknek a kijelentéseknek a védő álláspontja szerint azért van különös jelentősége, mert Egyed a tanú3 rendőrtanú vallomása szerint célirányosan - már az emberrablásra vonatkozóan is - tettek fel a rendőrök kérdéseket a sértettnek, azonban a sértett ezekre a kérdésekre nemleges választ adott.

A védő érvelése szerint a tanú1 és a tanú2 rendőrtanúk is a tanú3 vallomásával azonosan nyilatkoztak, azonban az elsőfokú bíróság mégis a II. r. vádlott tagadását cáfoló bizonyítékként értékelte ezeket a vallomásokat.

A védő álláspontja szerint a sértetti nyilatkozat második csoportját azok a kijelentések és nyilatkozatok képezik, amikor már a sértett kijózanodott. Ezeknek a vallomásoknak az a jellemzője, hogy itt már a III. számú tanú beszél az őt ért fenyegetésekről, ami mögött a védő álláspontja szerint a sértett megtépzott önbecsülését kell látni.

A harmadik pedig a sértetti nyilatkozatnak az a csoportja, amikor a III. számú sértett az eljárás korábbi szakaszában tett - a vádlottak vonatkozásában terhelő - nyilatkozatait, állításait egyenként visszavonja, nyilvánvalóan azért, mert tart a korábbi alaptalan állítások következményeitől.

A védő érvelése szerint ebből a három vallomáscsoportból döntőnek és az ügy szempontjából jelentőséggel bírónak az első csoportba tartozó nyilatkozatok tekinthetők, melyeket a sértett közvetlenül az események után tett.

Ezzel kapcsolatosan kiemelte a védő azt is, hogy a III. számú sértett ittas állapota ellenére elfogadható, hogy a történésekre pontosan emlékezett, vagyis az állapota ezeknek a nyilatkozatoknak a tartalmát semmiféleképpen nem teszi kétségessé.

Összességében a II. r. vádlott védője ezen érvelések alapján elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyíték hiányában történő felmentést indítványozott. Hangsúlyozta, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tények a vádlott terhére nem értékelhetők, így ennek az alapelvnek a mentén kell eljárnia a másodfokú bíróságnak is.

Másodlagosan indítványt terjesztett elő a kiszabott büntetés enyhítésére vonatkozóan is, és azt indítványozta, hogy a büntetést a másodfokú bíróság a törvényi minimumban határozza meg.

Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy mindenképpen a vádlott javára kell értékelni az együttműködő magatartását, a két kiskorú gyermekes állapotát, azt a körülményt, hogy jelentős adóssága van, amely egy hosszabb végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása esetén nyilvánvalóan az ingatlan elvesztését eredményezné, továbbá hangsúlyozottan utalt a védő arra is, hogy a II. r. vádlott taxiként dolgozik hosszabb ideje, ez alatt az idő alatt a magatartása kifogás alá nem esett, így a jelenleg rendezettnek mondható családi körülményei figyelembe vételével enyhébb büntetés kiszabása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 800/2016/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést mindkét vádlott terhére változatlan tartalommal fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le, az eljárást az ügy elbírálása szempontjából fontos bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, és tartalmukat is iratszerűen rögzítette.

Kellően megindokolta, hogy a vádlotti nyilatkozatokkal szemben mely bizonyítékokat és miért vett figyelembe.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 251. §-ában írt hibáktól és hiányosságoktól, így azt irányadónak kell tekinteni a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményüket a jelenleg hatályos törvényi rendelkezések szerint, mivel az a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések okán az kedvezőbb elbírálást biztosít mindkettőjük számára.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket, azonban a kiszabott büntetés nem igazodik kellően az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, annál is inkább, mert az a tartamát illetően jelentősen eltér a középértéktől.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását és hosszabb tartamú fő-, illetve mellékbüntetés kiszabását indítványozta mindkét vádlottal szemben, azzal, hogy az I. r. vádlott esetében is börtönben kell végrehajtani a szabadságvesztést, hiszen csak az emberrablás súlyosabban minősülő eseteiben kell a végrehajtási fokozatot fegyház fokozatban meghatározni.

Ügyész a nyilvános ülésen az írásban előterjesztett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

Álláspontja szerint vádlotti és védői fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, amely nem vezethet eredményre a másodfokú eljárásban. Érvelése szerint a kiszabott büntetés egyik vádlott esetében sem alkalmas arra, hogy a büntetési célokat elérje ezért a büntetések súlyosítását és az I. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának korrigálását, vagyis annak börtön fokozatban történő megállapítását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárás végén elhangzott perbeszédében foglaltak jelenleg is érvényes érvek, így az abban foglaltak alapján az I. r. vádlott felmentését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban előterjesztett fellebbezésében foglaltakat továbbra is fenntartotta. Utalt arra, hogy a sértettet lényegében kérdésekkel rávezették arra a nyilatkozatra, amely miatt az ügy végül a Fővárosi Törvényszékre került, mert a sértettben megkérdőjeleződött a vádlottak magatartása miatt a szabad távozás lehetősége.

A védő arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendőrök vallomását nem értékelte helyesen, mivel nem vette figyelembe, hogy a helyszíni intézkedésben részt vett két rendőr a vádlotti előadást támasztotta alá a rendőri jelentésben írtak szerint.

Kiemelte, hogy a rendőrnő vallomása alapján nyilvánvaló, hogy ha a III. számú sértett panaszkodott volna, vagy erőszakra hivatkozik, akkor annak rögzítésére feltétlenül sor kerül.

Hivatkozott a védő arra is, hogy a sértett nyilvánvalóan alkoholos befolyásoltság alatt állt az első kihallgatásakor, azonban ez a tény önmagában nem teszi kétségesé az általa előadottakat, hiszen az alkohol az adrenalin szintet emeli, így tisztítja a tudatot, vagyis a sértett helyszínen illetve közvetlenül az események után tett vallomása a valóságot tükrözi, így semmiképpen nem hagyható figyelmen kívül.

A védő érvelése szerint éppen ez a tény ad magyarázatot arra, hogy a sértett az eseményektől távolodva miért tett egyre terhelőbb vallomást a vádlottakra.

A védő kiemelte és egyben kifogásolta is, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel a vádlottak közötti kapcsolatrendszer. Szándékegység esetén ugyanis szorosabb kapcsolatrendszer lenne feltételezhető a vádlottak között, azonban jelen esetben nem tudni, hogy valójában milyen viszonyban voltak a

vádlottak egymással, és azt a tényt sem vette figyelembe a Fővárosi Törvényszék, hogy az I. r. vádlott a II. r. vádlott sérelmére bűncselekményt követett el, ami a kettőjük szorosabb kapcsolatát, emellett pedig egy bűncselekmény esetében az akarat és szándékegységben történő közös cselekvést kétségesse teszi.

Ennek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a II. r. vádlottat mentse fel az ellene emelt vádak alól, ha pedig erre nem lát lehetőséget, akkor az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül.

A II. r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védője által előadottakhoz. Hangsúlyozta, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el. Állította, hogy nem látta, hogy az I.r. vádlott bármit ellopott volna a III. számú sértettől, ellenkezőleg azt hangsúlyozta, hogy a sértett a vádlott jó ismerőse, haverja volt.

Kiemelte azt is, hogy mint taxis, ő annak segít, aki tőle segítséget kér, de ilyen kérésre a sértett részéről nem került sor.

A bejelentett ügyészi fellebbezés az I.r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtási fokozata tekintetében eredményes, míg a büntetések súlyosítása vonatkozásában eredménytelen volt, míg az I.r. vádlott és védője, illetve a II. r. vádlott és védője fellebbezése nem vezetett eredményre.

A kétoldalú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdésben foglaltak szerint.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomó részt betartotta. Az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességében is megvizsgálta, értékelte, mérlegelte és tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem csak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem széles körben helyt adott a védői, illetve a vádlotti bizonyítási indítványoknak is. Ennek megfelelően a II. r. vádlott védőjének kérésére szerezte be a rendőrségtől a pénzfelvételre vonatkozó kamerafelvételeket, melynek másolatait a védő részére rendelkezésre is bocsátotta.

Ugyancsak védői indítványra került sor az igazságügyi szakértő kirendelésére is annak tisztázása végett, hogy egy közepesen ittas személy ebben az állapotában, és stresszhelyzetben mennyire tudja pontosan felidézni a vele röviddel azt megelőzően történt eseményeket.

Ehhez kapcsolódóan ugyancsak a II.r. vádlott védőjének indítványára idézte meg a bíróság a tanú2, a tanú3 és a tanú4 rendőr tanúkat, akik még a cselekmény estéjén meghallgatták a sértettet.

A Be. 168. § (1) bekezdés utolsó fordulatában foglaltak szerint a rendőri jelentésben foglalt tanú vallomása - miután a tanú felé a törvényes figyelmeztetés nem hangzik el - bizonyítékként nem értékelhető, csak abban az esetben, ha a tárgyaláson a törvényes figyelmeztetések elhangzása után azt fenntartja.

Az e rendőrök által készített rendőri jelentést az elsőfokú bíróság helytállóan használta fel bizonyítékként a III. számú sértett vonatkozásában, mivel a rendőri jelentés sértett elé tárása megtörtént.

Ugyanakkor megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta a nyomozati iratok 123. oldalán lévő rendőri jelentést a VI. számú tanú elé, így e részében a rendőri jelentést, és így ezzel

kapcsolatosan az elsőfokú ítélet 28. oldal 4. bekezdésében, továbbá az 5. bekezdésben írtakat a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekesztette, és megállapította, hogy a sértett hűgát a bíróság ki sem hallgatta.

Ugyanakkor megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból rendelt ki tárgyszakértőt az eltulajdonított tárgyak értékének pontos meghatározása végett.

Törvényesen ismételte meg az elsőfokú bíróság 2016. február 22. napján a tárgyalást a Be. 287. § (4) bekezdése szerint, mivel a tárgyalási időköz eltelt. A megismétlés során valamennyi korábbi tárgyalási jegyzőkönyv anyagának ismertetése szabályosan megtörtént.

Relatív eljárási hibát vétett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontjában írtak ellenére nem indokolta meg az ítéletben, hogy miért nem szerezte be azt a rendőri jelentést, amelyet a cselekmény elkövetésének éjszakáján - az esetleges emberrablás miatt - az akciócsoport készített.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a részben ellentétes tartalmú bizonyítékok mérlegelésével állapította meg az ítéleti tényállást, amely döntő, meghatározott részében megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul a következők szerint.

Az I. r. vádlott előéletére vonatkozóan a 4. oldal 6. bekezdés első sorát akként javítja ki, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletének jogerőre emelkedési időpontja helyesen 2012. szeptember 13. napja volt.

A II.r. vádlott vonatkozásában az előéletére vonatkozó adatokat az elsőfokú ítélet 5. oldal 1. bekezdésének első sorában írtakat azzal egészíti ki, hogy az ítélet a Somogy Megyei Bíróság 2.Bf.522/2010/2. számú, míg a 2. bekezdésben írtakat azzal egészíti ki, hogy a Budapesti II. és III. Kerület Bíróság ítéletének jogerőre emelkedése a Fővárosi Bíróság 20.Bf.III.7986/2010/4. számú határozatával történt.

Az elsőfokú ítélet 6. oldal 1. bekezdésének végére a másodfokú bíróság a következőket illeszti:
„Az I.r. vádlott lopási cselekményeit a II.r. vádlott nem észlelte.”

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A felmentést célzó fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadja és a vádlottak védekezésének elfogadását célozza, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

A bizonyítékok értékelése tekintetében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot értékelte, mérlegelt és indokolási kötelezettségének is eleget tett.
Részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékot, milyen körben fogadott el és melyeket, milyen okból vetett el.

Az I. tényállási pontban írt cselekményre vonatkozó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság az ítélet 6. oldal 6. bekezdésétől kezdődően a 9. oldal 1. bekezdésének végéig részletesen és hiánytalanul értékelte az I. számú tanú vallomása, a felismerésre bemutatás és az I.r. vádlott beismerő vallomása alapján.

Helyesen járt el, amikor az I. számú tanú legelső vallomása alapján határozta meg az I.r. vádlott által eltulajdonított értékek összegét is.

A II. tényállási pontban írtakat az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott tagadásával szemben helyesen állapította meg elsődlegesen a Sörözőben készült kamerafelvételek tartalmára, mint objektív bizonyítékra, illetve az ezzel összhangban álló VIII. számú sértett következetes vallomásra alapítva, ezen túlmenően a fényképes felismertetési eljárás eredményét is figyelembe véve.

A kamerafelvételek alapján helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. vádlott állításával szemben a tanú5 és a tanú6 észlelhetően egy társaságot képeztek az I.r. vádlottal, összehangolt mozgást tanúsítottak a sörözőn belül is.

Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság azt is, hogy az I.r. vádlott figyelem eltereléssel biztosított lehetőséget a tanú5-nek a laptopot tartalmazó táska és az egyéb értéktárgyak elvételére.

Arra is helyesen mutatott rá, hogy a kamerafelvételek és a VIII. számú sértett következetes vallomása egymást erősítették, és egyértelműen cáfolták az I.r. vádlott tagadó vallomását.

A III. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában objektív bizonyítékként lehetett értékelni ugyancsak a kamerafelvételeket, amelyek a pénz felvételét igazolták, ezen túlmenően azonban csak szubjektív bizonyítékok álltak a bíróság rendelkezésére, így a IV., a V., a VI., a VII. számú tanúknak, a III. számú sértettnek, továbbá a rendőri jelentéseket készítő és a helyszínen intézkedő három rendőr tanúnak a vallomása formájában.

Az elsőfokú bíróság helyesen, az I. r. vádlott részbeni, a II. r. vádlott teljes tagadásával szemben a kamerafelvételekre, a IV., V., VI., VII. számú tanúk vallomására, a pénzfelvétel tényére és a sértett vallomásának arra a részére, amelyet következetesen mondott el, alapította a tényállást.

A IV. számú tanú a nyomozás során, míg az V. és VII. számú tanú végig következetesen állította, hogy egy férfi bejött a sörözőbe, körülnézett, majd elment.

Röviddel ezt követően visszatért egy másik férfival, a pultnál álló sértetthez mentek, átkarolták és vitték kifelé azzal, hogy ismerik és hazaviszik (V. számú és VII. számú tanú vallomása).

Mind a három tanú a nyomozás során, illetve a tárgyaláson a két vádlottban felismerte a sértettet kivezető férfiakat.

Ezek a vallomások már itt cáfolják azt a vádlottak által előadott védekezést, hogy a sértett rendelt taxit, és azt is, hogy „csajozni” mentek volna.

A sértett pedig következetesen cáfolta azt is, hogy ismerte volna korábban az I. r. és a II. r. vádlottakat, és hogy taxit hívott, valamint, hogy „csajozni” akart volna.

A VI. számú tanú megerősítette a fenti tanúk nyilatkozatát annyiban, hogy a körülmények alapján azonnal gyanús lett a barátjának a hirtelen „távozása” a sörözőből, hiszen tisztában volt ittas állapotával és így azonnal értesítette a rendőrséget.

Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. és a II. r. vádlott szavahihetősége már a cselekménysor elején megdőlt, de az is megállapítható, hogy a vádlottak egymás szándékáról tudva, céltudatosan együtt, összhangban cselekedtek mindvégig.

A taxiban történetekkel kapcsolatban tényként kell megállapítani, hogy a sértett vallomásai nem voltak végig következetesek, de a módosítások részben a vádlottak érdekét szolgálták (komoly fenyegetés helyett kezének megszorítása az I. r. vádlott által), részben egyéb objektív

bizonyítékokkal alátámasztottak voltak (kamerafelvétel a pénzfelvételekről), részben megegyezett az I. r. vádlott vallomásával (óra, mobiltelefon elvétele) vagy mindkét vádlott nyilatkozatával (a „viteldíj” kifizetése).

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban állapította meg helyesen az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak, miután a sértett kérését nem teljesítették (hazaszállítása) furikáztak vele a város területén, majd felébresztették és követelték tőle a túlzott mértékű viteldíjat.

Ezt a sértetti állítást igazolja a két automatánál a készpénzfelvétel ténye az I. r. vádlott felügyelete mellett.

A bankjegykiadó automatához a II. r. vádlott fuvarozta el a sértettet, tudta, hogy a pénz nem „csajozásra” hanem a viteldíjra kell. Ennél az eseménysornál is megállapítható, hogy a két vádlott összhangoltan tevékenykedett, egymás tevékenységéről tudtak.

A másodfokú bíróság a II. r. vádlott védőjének szándékegység hiányára vonatkozó érvelésével kapcsolatosan kiemeli, hogy a két vádlott a szórakozóhelyen illetve az onnan való távozást követően is, teljesen együtt mozgott, a taxiban is együtt ültették be a sértettet, egyik vádlott sem tett olyan vallomást az eljárás során, hogy megtudakolták volna a sértett lakhelyét, következésképpen - mivel nem ismerték őt- nyilvánvaló, hogy haza vinni sem állt szándékukban, hisz azt sem tudták hol lakik. Nyilvánvaló, hogy a II. r. vádlottnak is hallania kellett azokat a kijelentéseket, amelyek az I. r. vádlott részéről a számla kifizetésére, annak elmaradása esetén pedig a következményeire - megverés, baj lesz - vonatkoztak. Sem az I. r., sem a II. r. vádlott, sem pedig a sértett nem tett olyan vallomást az eljárás alatt, amely arra vonatkozott volna, hogy a II. r. vádlott abban a hiszemben, hogy a sértett az I. r. vádlott barátja, megpróbálta volna I. r. vádlottat rábeszélni arra, hogy a sértettet vigyék haza vagy, hogy a fuvardíjat a későbbiek során egyenlítsse ki a sértett.

A sértett az állapota alapján nyilvánvalóan alkalmatlan volt arra, hogy a vádlottak előadása szerinti „csajozós” estét rendezzenek, hiszen a vádlottak előadása szerint sem tudott a lábán megállni, mivel félig aludt.

A kamerafelvételek a fentieket egyértelműen bizonyítják.

Megállapítható, hogy a sértett valóban önállóan szállt ki a gépkocsiból hol az első, hol a hátsó ülésről, azonban láthatóan alig bírt menni, a bankkártyájának elővétele is hosszabb időt vett igénybe, és ehhez is az I. r. vádlott segítsége kellett, aki egyébként is a sértett háta mögött állt és figyelte, hogy mit csinál, illetve, segített is neki.

Ha a vádlottak valóban nem szabták volna a sértett szabadon bocsátásának feltételeként a pénz felvételét és annak a részükre történő átadását, akkor a pénz felvétele nélkül is bárhol kitehették volna a taxiból sorsára hagyva őt, illetve arra sem lett volna szükség, hogy az I. r. vádlott a pénz felvételében a sértettnek segítsen, hiszen állapota alapján nyilvánvaló volt, hogy pénzre az este folyamán nem lesz szüksége.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság bizonyítottan látta a vádlottak terhére rótt emberrablás büntetnének társtettesként történő elkövetését.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére valamennyi tényállási pont vonatkozásában.

A cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban megállapítható, hogy helyesen minősítette a cselekményeket a jelenleg hatályos Btk. szerint, ennek azonban nem adta indokát.

Megállapítható, hogy a cselekmények büntetési tétele valamennyi cselekmény esetében azonos, azonban a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés miatt a jelenleg hatályos Btk. kedvezőbb elbírálást biztosít a vádlottak számára.

Az elsőfokú ítélet 29. és 30. oldalán az emberrablás büntetével kapcsolatos egyébként helyes jogi érvelést a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy ha a fogvatartás korábban kezdődik - mint jelen esetben is -, akkor a cselekmény csak a követelési célzat létrejöttétől minősül emberrablásnak, rögtön befejezett stádiumban.

Ez jelen ügyre vetítve azt jelenti, hogy emberrablásként attól kezdve kell értékelni a vádlottak cselekményét, amikor a sértettet a taxiban felébresztették és közölték vele, hogy fizesse ki a viteldíjat, különben megverik, baj lesz stb., egyben megértették vele azt is, hogy enélkül nem távozhat el.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a vádlottak társtettesként valósították meg az emberrablás büntettét, jelen bűncselekmény tekintetében ugyanis társtettesek az eszköz- és a célcselekményt külön-külön kifejtők is.

A II. r. vádlott védőjének érvelésére reagálva kiemeli a másodfokú bíróság, hogy nem egy-egy mozzanat kiemelésével és önálló értékelésével kell a szándékegység fennállását bizonyítani, hanem a cselekménysort folyamatában a maga egészében kell vizsgálni és a vádlottak együtt mozgásából illetve az egymást kiegészítő cselekvőségéből lehet arra következtetni, hogy a bűncselekmény végrehajtása során a szándékegységük megállapítható.

A II. r. rendű vádlott kezdettől fogva tevőleges szerepet töltött be az eseményekben.

Az I. r. vádlott hívására a bűncselekmény végrehajtása érdekében megjelent a szórakozóhelyen, részt vett az I. r. vádlottal együtt az erősen ittas, és így lényegében önálló mozgásra képtelen sértett taxiba ültetésébe és hosszabb időn keresztül a város utcáin történő céltalan szállításában, részt vett a sértett szabadulását követelés teljesítésétől függővé tevő feltételek közlésében, és ennek tudatában lényegében a sértett őrzésében, a pénzfelvétel érdekében bank automatákhoz történő szállításában, és a kísérésében is. Ezáltal maga is tényállási elemet valósított meg, ezért cselekményét társtettesként követte el.

Az I.r. vádlott vonatkozásában az I. és II. tényállásban írt cselekmények jogi minősítése törvényes. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja szerinti üzletszerű elkövetést mindkét cselekmény tekintetében.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel, melyet az I.r. vádlott tekintetében azzal kell kiegészíteni, hogy további enyhítő körülmény esetében is az időmúlás, illetve hogy a cselekmények egy részét bűnsegédként követte el, míg súlyosító körülményként kell értékelni, hogy mindvégig kezdeményező szerepet töltött be az események irányításában és azt is, hogy a tényállás III. pontjában írt cselekmény során is ő valósította meg a tevőleges magatartás túlnyomó részét.

Mindezek figyelembe vételével a másodfokú bíróság a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztést a cselekmény tárgyi súlyával arányban állónak találta, amely megfelel a belső arányosítás követelményének is.

Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a Btk.80.§ (2) bekezdésében írt középérték csak

irányadó a büntetés mértékének meghatározásakor, így erre és a fentebb kifejtettekre tekintettel a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezéssel nem értette egyet, mivel álláspontja szerint a kiszabott büntetés mindkét vádlott esetében alkalmas a büntetési célok elérésére.

Korrigálásra szorul azonban az I.r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása, amely az I. r. vádlott esetében is a Btk. 37.§ (2) bekezdés a./ pontja alapján börtön, mivel a Btk. 37.§ (3) bekezdés ad./ pontja szerint csak az emberrablás büntetnének (Btk. 190.§ (2)-(4) bekezdéséig) súlyosabban minősülő eseteiben kell a 3 év fölött kiszabott szabadságvesztést fegyház fokozatban végrehajtani.

Helyesen döntött az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében a felfüggesztett szabadságvesztések végrehajtására vonatkozóan az elsőfokú ítélet 32. oldal 5. bekezdésében kifejtettek szerint.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekben is törvényesen döntött.

Az I.r. vádlott tekintetében a másodfokú bíróság a felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján az I.r. vádlott tekintetében a rendelkező rész szerint részben megváltoztatta, míg az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit az ő esetében illetve a II.r. vádlottra vonatkozóan a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a II.r. vádlott lakcímének változását a rendelkező részben feltüntette.

Budapest, 2017. március 8.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Fülöp Ágnes sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1862/2014/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.317/2016/29. számú végzése folytán az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2017. március 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. március 8.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő